

«En comunió amb el papa Francesc...»

La recent solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, que vàrem celebrar ahir, ens ha permès reviure altra vegada tot el que signifiquen l'Església i la ciutat de Roma per a la nostra memòria històrica, que és la fe de l'Església. I, en primer lloc, el que significa la presència de la persona que porta el ministeri de Pere, com a bisbe de l'Església de Roma: el Papa. El Dia del Papa, que s'escau aquest diumenge, és una bona oportunitat per recordar que celebrem l'Eucaristia en comunió amb el Papa i que preguem per l'Església i per la seva comunió amb el bisbe de Roma. La imatge de la unitat visible de l'Església és precisament el Sant Pare, ara el papa Francesc que tant d'interès ha suscitat en els primers mesos del seu ministeri.

GLOSSA

Juliol, colònies i campaments

Juliol, temps de colònies i campaments que clouen les activitats del curs al centre d'esplai o a l'agrupament. Un monitor em comentava que, a la reunió informativa, un pare —antic monitor— s'interessà pel projecte educatiu i pel treball dels monitors amb relació a la seva identitat. Tema important, aquest, perquè educa qui és testimoni d'aquells valors que donen identitat al projecte educatiu. Educar no és acceptar-ho tot, sinó proposar-se un projecte i comprometre-s'hi. El temps lliure és educatiu quan un hom el viu en un marc coherent i no quan es van fent coses que poden ser molt entretingudes, però que en el fons ningú no sap d'on vénen ni on van. Els moviments educatius cristians han d'explicitar pràcticament, en les activitats que desenvolupen, els valors i actituds de base que han estructurat una manera de viure la vida des de l'evangeli. Al capdavall, és a partir de les tasques concretes que un hom arriba a percebre la unitat bàsica que tenen la fidelitat a Déu i a les persones.

El pare que suscità el tema ha viscut al bell mig d'infants i adolescents, i sap que els discursos sovintejats sobren. El que fa falta no són educadors que diguin paraules molt boniques, sinó persones que les visquin. Que les visquin coherentment entre els infants i adolescents, amb el grup de monitors quan

no hi són els infants, en el cercle personal d'amics, a la família, al lloc d'estudi, en el seu temps de lleure i en els llocs de diversió...

Cal educar des de la vida pràctica en les activitats de vacances, espai privilegiat per fer créixer en la virtut i crear actituds a partir de l'experiència concreta de la vida; actituds bàsiques que donen gruix i densitat personal i que permeten prendre opcions amb lucidesa i llibertat. Cal que l'educació en el lleure sigui un fogar on continuament es facin néixer i créixer aquestes actituds: la solidaritat compassiva davant el dolor i la necessitat de l'altre, l'esperit comunitari que ens arrela i ens fa poble de Déu —i el diàleg de la pregària que enforteix la relació amb Ell—, la responsabilitat del compromís, el sentit del sacrifici i el goig de fruit del propi esforç, el gust de la gratuïtat que acompanya el servei, un sentit concret de l'esperança... Valors que, viscuts per al bé, esdevenen virtut i constitueixen l'ossada d'una personalitat, la vertebració de la qual es juga en el que sovint s'oblida: en la importància educativa dels detalls i en el pes decisiu del propi testimoni, del mestratge que hom exerceix amb la manera com es fa present i acompanya la vida dels infants i adolescents. «Viu seguint els meus camins i sigues irrepreensible» (Gn 17,1).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Samuel Stehman

Ja donem per sabut que els grans creients han estat sempre grans cercadors. El camí de recerca ve a ser sempre essencialment el mateix, però a la pràctica n'hi ha tants com persones: cadascuna fa el seu propi camí. Podem conèixer el camí de recerca de Samuel Stehman a través d'algunes de les seves paraules de fe contingudes en el seu llibre *El Déu que jo ignorava*.

Així expressava el seu sentiment en concloure el que podríem considerar el primer pas de la seva recerca:

«Quin record tinc d'aquell pobre home excepcional! Deu anys més tard va tenir una fi digna d'una novel·la de Dostoievski: es va suïcidar en adonar-se del fracàs d'una santedat sense Déu.»

Es referia a un gran professor de llengua i cultura grega, home admirable, summament atractiu, culte i humanista, proper i amable, persona de grans ideals i agnòstic. La influència d'aquest professor en la vida de Samuel Stehman va ser decisiva. Va significar l'obertura al món de l'esperit. Dirà: «Aquest home em va descobrir, no el món grec, sinó el món de l'ànima humana». En el conjunt de la seva trajectòria venia a significar el que significava Ciceró i els acadèmics en la vida de sant Agustí.

Però ens sorprèn aquesta afirmació tan rotunda: que es va suïcidar a causa de la seva obstinació per portar endavant una vida santa prescindint de Déu. El desig del professor era arribar a viure fins a la perfecció una ètica humana no religiosa. Què el va portar al suïcidi? No poder integrar el fracàs, el «pecat» humà propi i aliè? La comprovació de no poder aconseguir la felicitat? L'absència de reconeixement social? No trobar un sentit últim a l'esforç per ser perfecte?...

El que sí que sabem és que, a Samuel Stehman, aquell testimoniatge d'humanisme li va servir, encara que sense saber el perquè, per pensar en Jesús com a home perfecte, sense cap connotació religiosa, ell que s'havia educat en un ambient totalment agnòstic i ateu. Li atreïa, de Jesús, la seva paradoxa: ser, alhora testimoni del sofriment humà i mestre de l'alegria.

Però encara li quedava un ampli marge d'insatisfacció. Ell volia saber on era la veritat, no com a qüestió de curiositat intel·lectual, sinó com a Veritat de la Vida. Aquesta Veritat que li havia de venir de fora i que li permetés viure amb sentit i esperança, no només la bellesa de la vida humana, sinó també les seves contradiccions i els seus fracassos.

«Més tard, en la *Imitació de Crist* vaig trobar les paraules que resumeixen tot això en una mena d'oració. No n'hi ha d'altres tan expressives ni tan meves com aquestes: Oh Déu que sou la Veritat, feu que jo sigui un amb vós en un amor etern.»

Així, la Veritat en l'amor se li va fer propera precisament respirant l'aire de l'amistat. El seu amic Axel li va descobrir la Veritat de la fe plasmada en l'art i la seva amiga Jeanne li va proporcionar el regal impagable de l'empatia i la comunicació en la seva recerca: gràcies a ella va aconseguir confessar (fer conscient i formular) la seva fe-amor a Crist. «Per què no segueixes sent jueu?», li va dir ella. «Perquè prefereixo Crist», va respondre ell gairebé sense pensar-ho... I després va explicar:

«Havia trobat l'origen radical, el punt de partida de tot i de mi mateix, el secret inicial, la clau, presa en sentit musical. El món toca en Déu major.»

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ANNA EVA JARABO

Formació interreligiosa

L'Anna Eva Jarabo és mare de família i professora de religió des de fa 19 anys a l'Institut Ernest Lluch de Barcelona; i en fa quatre que també imparteix classes a l'àrea d'humanitats de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna. La docència la compagina amb l'estudi del grau en ciències religioses i amb el màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural que ofereix l'ISCREB.

Per què recomanes la formació religiosa?

És un plaer que recomano a tots els cristians. N'he gaudit molt aprofundint en l'estudi de la Bíblia i la resta de disciplines teològiques i filosòfiques. És una bona eina per aprendre a argumentar i raonar la pròpia fe.

I el màster en diàleg interreligiós?

M'ha donat la possibilitat de conèixer més a fons altres creences religioses, algunes de molt properes i altres de ben allunyades de la nostra cosmovisió europea. Em va sorprendre molt l'estudi de les creences de les mil i una religions africanes i afroamericanes, i també m'han fascinat les religions orientals.

Com a cristiana, per què t'enriqueix la formació interreligiosa?

Descobrint la saviesa de les tradicions religioses he descobert com Déu s'ha anat revelant al llarg de la història de la humanitat. Apropant-me a altres tradicions religioses he enriquit la meua fe. Aquesta vivència la intento transmetre als meus alumnes cada dia. Per a molts d'ells, el fenomen religiós és tota una descoberta, la dimensió espiritual la tenen adormida. El que més els agrada és entendre que la Bíblia no es pot llegir de manera literal.

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (VI)

Perdona'ns les nostres ofenses

«perdona'ns les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen». La cinquena petició del Parenostre suposa un món d'ofenses, d'ofenses contra els homes i d'ofenses contra Déu. En aquesta petició el Senyor ens diu: l'ofensa només es pot superar amb el perdó, no amb la venjança. Déu és un Déu que perdona, perquè estima les seves creatures; però el perdó de Déu només pot arribar a aquells que també perdonen.

El cardenal Newman va dir un dia que Déu, que amb una paraula va poder crear tot el món del no-res, per a vèncer el pecat i el sofriment de l'home va haver d'arriscar-se ell mateix, esdevenir ell mateix sofrent en el seu Fill, que es va carregar d'aquest pes i el va vèncer per mitjà del seu lliurament.

La petició del perdó en el Parenostre és més que una simple proclama moral. També ho és, és clar, i, en aquest sentit, ens és una exigència diària. Però, en el fons del tot —com també ho són les altres peticions—, és una pregària cristològica. Ens recorda a aquell que va pagar el perdó amb la baixada a les penalitats de l'existència humana i amb la mort en creu. Ens invita així a l'agraïment i a treballar i sofrir amb ell contra el mal per mitjà de l'amor. Les nostres forces no basten, però ell acull la nostra pregària en el seu amor i ens consola saber que per ell i en ell vindrà la força de la salvació.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Lo que un alcohólico debe a Cristo

Se encuentran dos amigos. Uno le dice al otro: «Me han dicho que te has convertido a Cristo». «Sí», responde. «Entonces sabrás sus milagros, sus sermones». «Pues algunos sí. No todos». «Pienso que sabes poco para ser un convertido a Cristo». «Sí, yo mismo estoy avergonzado de no conocer más a Jesús. Pero lo que yo sí sé, lo empecé a vivir hace tres años.»

«Yo era un alcohólico. Estaba cargado de deudas y de problemas. A punto de destruir mi familia. Mi esposa y mis tres hijos tenían mi regreso a casa todas las noches. Había gritos, malos modos, broncas. Era un sufrir constante. Dejé la bebida. Ahora no tengo deudas. La felicidad reina de nuevo en mi hogar. Mi esposa y mis hijos esperan mi llegada cada atardecer. Hay respeto, amor, alegría, fiesta. Todo ello se lo debo a Cristo. Cristo es quien me cambió y me dio nueva vida. Cristo es el que me ayuda y nos sigue ayudando.»

—«Me llamáis *vida* y no me seguís». (Frase para la reflexión escrita en el muro de la catedral alemana de Lübeck)

—En el Evangelio, Jesús nos dice: «Yo vine para que tengán *vida* y en abundancia» (*Jn 10,10*).

—Cristo no es un mero ejercicio de *investigación*, ni de *opinión*.

—Cristo es mucho más: ¡Cristo es *vida* y *da vida*!

—Con Cristo se vive mejor la *vida*, aquí y ahora, y un día en la *vida* eterna prometida por Él.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

L'evangelització segons Lluc

El llarg dels segles, els cristians han llegit constantment els Fets dels Apòstols per renovar, en la seva font, el dinamisme missioner i la voluntat de fer Església enmig del nostre món. Els Fets són el testimoni de la presència de l'Esperit Sant en la missió de l'Església. Des del començament, l'Església coneix la temptació de centrar-se en ella mateixa, de tancar-se en el *seu cenacle* només amb el grupet de deixebles. Però l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista dels Fets, catapultava els deixebles cap a fora del cenacle, cap al món (c. 2), i l'Evangelí passa del judaisme fins al paganisme. El cristià va aprofundint el seu coneixement de Jesús, tot donant-ne testimoni en el món. Així, l'Església esdevé catòlica, és a dir, universal.

Hi ha dos eixos fonamentals de la vida de l'Església naixent: missió i comunitat, mostres d'una única actitud de fons: obertura:

1. Missió com obertura gradual als de fora: als jueus, als samaritans, als pagans (cf. *Ac 1,8.21s*).
2. Vida comunitària com obertura als de dins (*Ac 2, 42-47; 4,32-35; 5,12-16*): ensenyament dels apòstols, *koinonia*, fracció del pa, pregària. Fruit de l'obertura: irradiació exterior (simpatia entre el poble, signes i prodigis, creixement numèric). En les primeres comunitats es donava una unió essencial entre les dues obertures (missió i comunitat), tot un exemple-testimoni per a les nostres comunitats.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [*Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22*]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC).
2. ■ **Dimarts** [*Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27*]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.
3. ■ **Dimecres** [*Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jn 20,24-29*]. Sant Tomàs, anomenat Didim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683).
4. ■ **Dijous** [*Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8*]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.
5. ■ **Divendres** [*Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13*]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B).
6. ■ **Dissabte** [*Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9, 14-17*]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.
7. ■ **† Diumenge vinent**, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) (□ Urgell) [*Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20*]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arresus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amo-nesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

El Salvador. Pintura d'El Greco, sagristia de la catedral de Toledo

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías: «Unge como profeta sucesor a Eliseo, hijo de Safat, natural de Abel-Mejolá». Elías marchó y encontró a Eliseo, hijo de Safat, arando, con doce yuntas en fila y él llevaba la última. Elías pasó a su lado y le echó encima el manto. Entonces Eliseo, dejando los bueyes, corrió tras Elías y le pidió: «Déjame decir adiós a mis padres; luego vuelvo y te sigo». Elías le dijo: «Ve y vuelve; ¿quién te lo impide?»

Eliseo dio la vuelta, cogió la yunta de bueyes y los mató, hizo fuego con los aperos, asó la carne y ofreció de comer a su gente. Luego se levantó, marchó tras Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para vivir en libertad, Cristo nos ha liberado. Por tanto, manteneos firmes, y no os sometáis de nuevo al yugo de la esclavitud. Hermanos, vuestra vocación es la libertad: no una libertad para que se aproveche la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la Ley se concentra en esta frase: «Amarás al prójimo como a ti mismo». Pero, atención: que si os mordéis y devoráis unos a otros, terminaréis por destruirlos mutuamente.

Yo os lo digo: andad según el Espíritu y no realicéis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne. Hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. En cambio, si os guía el Espíritu, no estáis bajo el dominio de la Ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se iba cumpliendo el tiempo de ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros por delante.

De camino, entraron en una aldea de Samaria para prepararle alojamiento. Pero no lo recibieron, porque se dirigía a Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le preguntaron: «Señor, ¿quieres que mandemos bajar fuego del cielo que acabe con ellos?» Él se volvió y les regañó. Y se marcharon a otra aldea.

Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adonde vayas.» Jesús le respondió: «Las zorras tienen madriguera, y los pájaros nido, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza.»

A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios.»

Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de mi familia». Jesús le contestó: «El que echa mano al arado y sigue mirando atrás no vale para el reino de Dios.»

COMENTARI

Camí de Jerusalem

Des que Jesús resol decididament encaminar-se a Jerusalem (Lc 9,51), fins que hi arriba (Lc 19, 29), l'evangelista Lluc ens presenta un munt d'episodis bíblics que s'esdevenen en el camí. Aquests episodis els anirem llegint fins a finals d'octubre.

En la lectura evangèlica d'avui hi ha dos episodis diferents. En el primer, Jesús i els deixebles troben mala acollida per part dels samaritans; en el segon, l'evangelista ens presenta tres personatges amb actituds diferents pel que fa al seguiment de Jesús.

Tot comença amb una introducció de l'evangelista que ens ajuda a situar-nos en clau pasqual, quan s'a-

costaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel. Ens presenta, d'aquesta manera, la meta del camí que tot just Jesús es disposa a iniciar; és un camí que el durà fins a la presència del Pare. Serà a Jerusalem, i no a Galilea, on Jesús completarà l'ofrena de la seva vida.

Els dos episodis reportats a continuació fan referència a l'actitud envers Jesús. El primer és de rebuig. Com s'encaminen a Jerusalem, els samaritans no volen acollir Jesús i els seus deixebles. La reacció de Joan se situa al mateix nivell que la dels samaritans, és a dir, de confrontació. Jesús, en canvi, el renya i opta per anar en un altre poblet on el vulguin acollir.

El segon episodi ens mostra l'exemple del deixeble inconscient que no calibra bé les conseqüències

del seguiment, la del que sobreposa les obligacions familiars al seguiment de Jesús, i la del que no acaba d'optar del tot.

Jesús, en els tres casos, es mostra radical. Seguir-lo a ell significa renunciar a la vida estable, significa donar-li prioritat sobre les convencions socials i familiars, i significa mirar sempre endavant, sense enyorances estèrils.

Jesús mateix ha viscut aquesta radicalitat que ell demana a qui el vulgui seguir. Malgrat això, nosaltres pactem tantes vegades amb el món per tal de garantir-nos les seguretats i el benestar. Què ens respondria Jesús a nosaltres si ens trobés pel carrer, sortint de missa?

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

El bisbe de Sant Feliu visita la presó de Brians. El passat 13 de juny, amb motiu del desè aniversari de la «Unitat d'Hospitalització Psiquiàtrica Penitenciària de Catalunya» (UHPPC), el bisbe Agustí va visitar i va celebrar l'Eucaristia als presos de la unitat psiquiàtrica del centre Brians-1. Va ser rebut pel director de la presó, Sr. Joan Carles Navarro, els responsables del Centre i els de la unitat psiquiàtrica, treballadors sanitaris del Centre i funcionaris de presons. Li acompanyaven el provincial de l'Orde de Sant Joan de Déu, Gmà. Pascual Piles, el capellà que habitualment dona l'atenció religiosa, Gmà. Ramon Martín i el delegat de Pastoral de la Salut del Bisbat, Mn. Xavier Sobrevia. El bisbe Agustí va visitar el centre, va saludar i va parlar amb els malalts. Després es va celebrar l'Eucaristia i finalment es va tenir un pisolabis i una estona per compartir.

Camí del diaconat permanent. Divendres 14 de juny a les 20 h, a la parròquia de Sant Baldri de Sant Boi de Llobregat, Rafel Galofré, de Sant Vicenç dels Horts, i Albert M. Manich, del mateix Sant Boi, varen ser instituïts lectors pel bisbe Agustí. En la seva homilia va destacar el

Trobada de la Vicaria del Llobregat en l'Any de la Fe. El temple parroquial de St. Miquel, de Molins de Rei, es va omplir de gom a gom, amb unes 600 persones el passat 16 de juny, per a aquesta trobada que aplegava fidels dels cinc arxiprestats del Llobregat: Bruguers, Montserrat, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat i Sant Vicenç dels Horts. A l'inici de la celebració, en una litúrgia de la Paraula especial, es van llegir cinc textos de l'Esriptura que feien referència a l'Esperit Sant, amb un testimoni posterior, d'un àmbit pastoral diferent i per part d'una persona de cada arxiprestat. A la conclusió de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pel vicari del Llobregat, Mn. Anton Roca, el vicari d'Apostolat Seglar, Mn. Josep Maria Domingo, i nombrosos sacerdots, va haver-hi temps per a un pisolabis a la Plaça de l'Església, en un clima de gran joia.

sentit del ministeri de lector, començant per allò que mai s'hauria de donar: «servir-se de la Paraula» per abonar les pròpies idees o les pròpies maneres de pensar. Després enumerà aspectes propis d'aquesta etapa de preparació al diaconat, i de tot cristià: escolta atenta, aspiració constant a la perfecció cristiana, i meditació assídua de la Sa-

grada Esriptura. Van participar a la celebració altres diaques i companys en el procés de formació, que amb la seva presència donaven testimoni d'aquest ministeri eclesial.

Trobada arxiprestal de catequesi. El passat 8 de juny, va tenir lloc a Sant Joan Despí, la trobada de fi de curs de catequistes de l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat. A més d'una visita guiada a la Torre de la Creu, un dels edificis modernistes

del conjunt patrimonial de la ciutat, es va fer una valoració del curs en un clima de germanor, mentre es beaven al jardí de la rectoria. En acabat, la celebració de l'Eucaristia, concelebrada pel rector de la parròquia, Mn. Vicenç Guinot, i pel delegat de la coordinadora de catequesi, Mn. Juan Antonio Vargas.

Activitats de diversos àmbits pastorals de la Tarraconense. El bisbe Agustí està participant a les reunions de final de curs dels àmbits pastorals dels quals és l'encarregat en la Conferència Episcopal Tarraconense. El passat dissabte 15 de juny va ser el moment per a les delegacions de Família i Vida i dimecres dia 19, amb els delegats de santuaris, pelegrinatges i turisme, sempre a la Casa de l'Església.

NECROLÒGIQUES

Mn. Ramon Artola. Va morir el dia 13 de juny, a l'edat de 90 anys, confortat amb els sagraments de l'Església, i la missa exequial va ser presidida pel bisbe Agustí, dilluns 17 de juny a les 10.30 h, a la residència Sol Ponent de Sant Andreu de la Barca, on Mn. Ramon residia i n'era el capellà.

ECO DE LA PALABRA

Samuel Stehman

Ya damos por sabido que los grandes creyentes han sido siempre grandes buscadores. El camino de búsqueda viene a ser siempre esencialmente el mismo, pero en la práctica hay tantos como personas: cada una hace el suyo propio. Podemos conocer el camino de búsqueda de Samuel Stehman a través de algunas de sus palabras de fe contenidas en su libro *El Dios que yo ignoraba*.

Así expresaba su sentimiento al concluir lo que podríamos considerar el primer paso de su búsqueda:

«¡Qué recuerdo tengo de aquel pobre hombre excepcional! Diez años más tarde tuvo un fin digno de una novela de Dostoievski: se suicidó al darse cuenta del fracaso de una santidad sin Dios.»

Se refería a un gran profesor de lengua y cultura griega, hombre admirable, sumamente atractivo, culto y humanista, cercano y amable, persona de grandes ideales y agnóstico. La influencia de este profesor en la vida de Samuel Stehman fue decisiva. Significó la apertura al mundo del espíritu. Dirá: «Este hombre me descubrió, no el mundo griego, sino el mundo del alma humana». En el conjunto de su trayectoria venía a significar

lo que Cicerón y los académicos en la vida de san Agustín.

Pero nos sorprende esta afirmación tan rotunda de que se suicidó a causa de su empeño por llevar adelante una vida santa prescindiendo de Dios. El deseo del profesor era llegar a vivir hasta la perfección una ética humana no religiosa. ¿Qué le llevó al suicidio? ¿No poder integrar el fracaso, el «pecado» humano propio y ajeno? ¿La comprobación de no poder alcanzar la felicidad? ¿La ausencia de reconocimiento social? ¿No encontrar un sentido último al esfuerzo por ser perfecto?...

Lo que sí sabemos es que a Samuel Stehman aquel testimonio de humanismo le sirvió, aunque sin saber por qué, para pensar en Jesús como hombre perfecto, sin ninguna connotación religiosa, él que se había educado en un ambiente totalmente agnóstico y ateo. Le atraía de Jesús su paradoja: ser, al mismo tiempo, testigo del sufrimiento humano y maestro de la alegría.

Pero aún le quedaba un amplio margen de insatisfacción. Él quería saber dónde estaba la verdad, no como cuestión de curiosidad intelectual, sino como Verdad de la Vida. Esa Verdad que le debía venir de fuera y que le permitiera vivir con sentido y esperanza, no sólo la belleza de la

vida humana, sino también sus contradicciones y sus fracasos.

«Más tarde, en la *Imitación de Cristo* encontré las palabras que resumen todo esto en una especie de oración. No hay otras tan expresivas ni tan mías como estas: Oh Dios que eres la Verdad, hazed que yo sea uno con vos en un amor eterno.»

Así la Verdad en el amor se le hizo cercana precisamente respirando el aire de la amistad. Su amigo Axel le descubrió la Verdad de la fe plasmada en el arte y su amiga Jeanne le proporcionó el regalo impagable de la empatía y la comunicación en su búsqueda: gracias a ella logró confesar (hacer consciente y formular) su fe-amor a Cristo. «¿Por qué no sigues siendo judío?», le dijo ella. «Porque prefiero a Cristo», respondió él casi sin pensarlo... Y después explicó:

«Había encontrado el origen radical, el punto de partida de todo y de mí mismo, el secreto inicial, la clave, tomada en sentido musical. El mundo toca en Dios mayor.»

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat